

59. KOCIANOVA

HOUSLOVÁ
SOUTĚŽ

XII. FESTIVAL KOCIANOVO ÚSTÍ

čtvrtek 4. května 2017

- 9.00 ■ 1. kategorie (jednokolová)
 10.30 ■ losování 1. kolo 4. kategorie
 11.00 ■ 1. kolo 4. kategorie
 14.00 ■ masterclass Jiřího Fišera, sál ZUŠ
 soutěžní volno

Lenka Lipenská

„Cílem je za rok přivést do Ústí
co nejvíce českých laureátů“

Jestli je někdo v posledních týdnech tak zvaně „na roztrhání“, je to právě ředitelka Kocianovy houslové soutěže Lenka Lipenská (na snímku vpravo). Práce na 59. ročníku je náročná, zvýšené úsilí pořadatelů ale přináší své plody. Jedním z nich je vyšší počet přihlášek proti loňsku. „Letos máme nárůst o čtvrtinu a neskrývám, že jsem za to ráda. Důležité ale také je, aby byla zachována vysoká úroveň soutěže,“ má jasno ředitelka soutěže, profesně sbormistryně v Ústí velmi populárního Čtyřlístku.

Jan Pokorný

**LONI JSTE ZAŽILA COBY ŘEDITELKA
SOUTĚŽE SVOJI PREMIÉRU. JAK JI
S Odstupem času hodnotíte, byl
to pomyslný křest ohněm?**

Křest to rozhodně byl, nemyslím si ale, že ohněm, všechno je jednou poprvé, myslím, že loňský rok byl vydařený, všichni soutěžící byli spokojeni a to je pro mě nejdůležitější. Další zkušenosti nabírám, přeji si, aby se zadařilo i letos, snažili jsme se udělat pro to maximum.

**PŘED ROKEM DOŠLO NEJEN KE ZMĚNĚ
NA ŘEDITELSKÉM POSTU, ALE I K DALŠÍM
PERSONÁLNÍM ZMĚNÁM. UŽ SI PODLE VÁS
NOVÉ TVÁŘE LIDSKY SEDLÝ, FUNGUJE VŠE,
JAK MÁ?**

Novinkou z loňska je především osoba Pavla Šporca na postu uměleckého ředitele. Spolupráce s ním je výborná. Má nápady, přináší do soutěže osvěžení a dokáže zviditelnit soutěž a festival tam, kam my nedosáhneme. Za to mu patří veliký dík.

**TEŠÍ VÁS Z POZICE ŘEDITELKY SOUTĚŽE
VYŠŠÍ FINANČNÍ PODPORA OD MĚSTA? LZE
Z NÍ USODIT, ŽE JE AKCE PRO ÚSTÍ NAD ORLÍCI
DŮLEŽITÁ?**

Jestliže pan starosta říká, že pro město je Kocianova houslová soutěž vlajkovou lodí, pak já říkám, že město je větrem do plachet. Tímto za ten výtr městu děkuji.

**OSMAPEDESÁTÝ ROČNÍK JISTĚ LZE HODNOTIT JAKO
VYDAŘENÝ, NICMÉNĚ POLOHLASEM SE ZMIŇOVAL
O NĚCO NIŽŠÍ POČET PŘIHLÁSEK. CO JSTE V TOMTO
OHLEDU UCINILI, ABY DOŠLO KE ZMĚNĚ? A JSTE
S LETOŠNÍM ČÍSLEM PŘESAHUJÍCÍM PĚDEŠÁTKU
SPOKOJENÁ?**

Byl to standard jako v předchozích letech. Letos máme nárůst o čtvrtinu a neskrývám, že jsem za to ráda. Důležité ale také je, aby byla zachována vysoká úroveň soutěže. Dvě třetiny přihlášených soutěžících jsou ze zahraničí, dokazuje to, že cizinci jsou ochotni za kvalitní soutěží přijet třeba přes půl Evropy, nebo dokonce přes půl světa. Všechny děti mají můj obdiv. Za jejich umění, nasazení, odvahy.

**KOLIK BY BYL PODLE VÁS IDEÁL
V POČTU PŘIHLÁŠENÝCH? JE
REÁLNÉ TŘEBA ČÍSLO 80,
NEBO DOKONCE 100?**

Nechtějte po mně konkrétní číslo. Je to stejné, jako byste po někom chtěli, aby řekl, která léta v životě jsou ta nejlepší. Jde přeci o kvalitu v každém roce života! Stovky se dožije málokdo.

**JAK VELKOU ROLI PODLE
VÁS HRAJE KVALITNÍ
PROPAGACE SOUTĚŽE? PŘECI
JEN MOŽNOSTÍ JE DNES HODNĚ,
KTERÉ Z NICH JSTE VYUŽIL?**

Propagace je zcela zásadní. Jde o to umět mládež oslovit a zaujmout. Líbí se mi grafický motiv letošního ročníku a jeho snadná zapamatovatelnost. Pak už může propagace jít jakoukoliv cestou. Oslovovali jsme soutěžící od konce léta loňského roku. Kontakty na ESTA (European String Teachers Association) určitě pomohly, největší reklamou je ale stejné osobní doporučení.

Celý rozhovor najdete na →

Festival
nabírá na
obrátkách!

Dvanáctý ročník hudebního festivalu nabídl posluchačům už tři koncerty. Po Hernychově vile zavítali v úterý posluchači do kostela Nanebevzetí Panny Marie a včera je čekal koncert loňského laureáta Nikolý Pajanoviče v Roškotově divadle → s. 6

Leia Zhu

Nejmenší vzrůstem, největší výkonem. Teprve desetiletá Britka Leia Zhu vyhrála mezi staršími zcela jednoznačným způsobem. Hned po vyhlášení výsledků sdělila svoje dojmy. *The smallest one but with the best performance. Just a ten-year-old Leia Zhu won between older competition in a clear way. Right after the announcement of the results, she expressed her feelings*

JAK HODNOTÍTE SVŮJ LETOŠNÍ VÝKON?
HOW WOULD YOU RATE YOUR PERFORMANCE?
Myslím, že se mi to podařilo. V každé soutěži by se dalo něco vylepšit. *I think it was really good. A lot should be improved in each performance.*

„Bylo by fajn přijet zase do Ústí“

SAHALY VAŠE AMBICE TAKHLE VYSOKO
UŽ OD ZAČÁTKU?
DID YOU HAVE HIGH AMBITIONS FROM THE BEGINNING?
Nevěděla jsem, jestli vyhraji. Nezáleží tolik, jestli vyhrajete, ale musíte zahrát, jak nejlépe umíte. *I didn't know if I win. It didn't matter if you win or not, you must play your best.*

JAK DLOUHO TRVALA PŘÍPRAVA NA SOUTĚŽ?
HOW LONG DID YOU HAVE TO PREPARE FOR THE COMPETITION?
Ne tak dlouho, jak bych chtěla. To, že se zúčastním, jsem zjistila před několika týdny. *Not as long as I would want. I found out I'll participate a few weeks ago.*

JAKÉ MÁTE PLANY DO BUDOUCNA?
WHAT ARE YOUR PLANS FOR THE FUTURE?
Bylo by fajn přijet znovu do Ústí. *It would be lovely to come to Ústí again.*

KDO S VÁMI DO ÚSTÍ PŘICESTOVAL?
WHO CAME TO ÚSTÍ WITH YOU?
Přijela se mnou maminka. *I came with my mother.* (tj, al)

4. Chci vyhrát, ale taky jsem chtěl navštívit tohle místo, protože jsem nikdy necestoval tak daleko. *I want to win, but I also wanted to visit this place because I never travelled this far.*

Sarah Bornstedt (DE)

- Ještě jsem tu nikdy nebyla, teď jsem tu poprvé. *I've never been here before, this is my first time here.*
- Ano, trochu, ale po chvíli jsem si to začala užívat. *Yes, a bit, but I've started to enjoy it after a while.*
- Dvě nebo tři hodiny, ale necvičím takhle každý den, protože dojíždím daleko do školy a občas máme dlouhé vyučování, takže to nestíhám. Ale většinou se snažím cvičit aspoň dvě hodiny. *Two or three hours, but I don't practice that much every day because I have a long way to school and sometimes our classes are long, so I don't have the time. But usually I try to practice for at least two hours.*
- Asi nevyhraju, ale doufám, že se dostanu do druhého kola. Bylo by hezké vyhrát, ale nemyslím si, že se mi to povede. *I'm probably not going to win, but I hope I'll be able to get to the second round. It would be nice to win, but I don't think I'm going to make it.*

Výsledky II. kategorie

- cena: Leia Zhu**
Velká Británie / United Kingdom, Guildhall School of Music and Drama London
- cena: Milena Pioruńska**
Polsko / Poland — Wrocław, Zespół Szkół Muzycznych Legnica
- cena: Daniel Matejča**
ČR — Liberec, ZŠ a ZUŠ Jablonořová, Liberec

ČU 1:
Vilém Jirsa
ČR — ZUŠ Náchod
Roman Červinka
ČR — soukromý žák
Ekaterina Dimitrova Stoeva
Bulharsko / Bulgaria, Dobrin Petkov National School of Music and Dance, Plovdiv
Jovana Savić
Srbsko / Serbia, Mokranjac, Dečanska 6. Belgrade

ČU 2: Emujin Enkhbaatar
Mongolsko / Mongolia, Music and Dance College

ČU 3: Chiara Alexandra Rozsteck
Německo / Germany, Landesmusikgymnasium Dresden

Cena za nejlepší provedení skladby Jaroslava Kociana: Leia Zhu
Vystoupení na festivalu Harriet Parish v Žamberku (cena pro nejlepšího českého soutěžícího): Daniel Matejča

Postupující do 2. kola III. kategorie

Jovana Udović
Serbia, School for musically gifted children Čuprija
Sarah Bornstedt
Německo / Germany, Mar. Luther Strasse, Koontal Mundingen
Miljan Stanisić
Černá Hora / Montenegro, „Vasa Pavić“ Podgorica
Veronika Jugasová
ČR — ZUŠ Jižní Město, Praha 4
David Kubita
ČR — ZUŠ Jižní Město, Praha 4
David Hernych
Gymnázium a Hudební škola hlavního města Prahy
Kristian Mráček
ČR — ZUŠ Jižní Město, Praha 4
Natalia Wojciechowska
Polsko, PSM I i II st. Al Legionów, Łomża
Emilia Sztapa
Polsko, PSM I i II st. im M. Karłowicza w Katowicach

Měli jsme dobrý pocit, druhá kategorie měla svoji úroveň a rozhodování bylo celkem jasné. Při povinné Kocianově skladbě jsme si říkali, že jsme ji možná trochu nadsadili, přeci jen Humoreska už vyžaduje určitou lehkost a zkušenost. Ne každý se s ní popasoval, nicméně několik soutěžících ji zvládlo velmi dobře. Musíme dbát na kvalitu, jsme na Kocianově soutěži, která je velice

I had a good feeling because the second category had its standard and the decision was kind of clear. When they played the Kocian's obligatory piece, we thought that maybe we exaggerated because Humoreska needs a certain lightness and experience. Not everyone managed well with it; however, few competitors played it very well. We must pay attention to quality. We are at the Kocian's Violin Competition, which is very strict. Therefore, only nine competitors passed the first round. We were surprised that a girl from Britain could play the Kocian's piece better than any Czech.

In the final round of the second category, there were violinists from seven different countries, so the Czechs were a minority. But that is fine in an international competition. The best one from ours was Daniel Matejča, an excellent violinist who won the first prize in the second category last year. Nevertheless, this year, there was a stronger competition. We are looking forward to him again next year because he will surely get a prize here again. We have high expectations for his future. Moreover, two other Czechs got great places, too. Vilém Jirsa clearly has talent, but he needs some time.

Předseda poroty Pavel Hůla hodnotí II. kategorii

přísná. Proto prošlo prvním kolem pouze devět soutěžících. Překvapilo nás, že nejlépe zvládl Kociana nikoliv někdo z Čechů, ale dívka z Británie.

Ve finálovém kole druhé kategorie soutěžili houslisté ze sedmi zemí, a tak byli Češi v menšině. To je ale u mezinárodní soutěže v pořádku. Z našich si vedl nejlépe Daniel Matejča, stále výborný houslista, který druhou kategorií loni vyhrál, letos měl ale silnější konkurenci. Těším se na něj zase příště, on tady určitě ještě nějakou cenu získá. Do budoucna si od něj hodně slibujeme. Další dva Češi skončili také poměrně vysoko. Jasným talentem je Vilém Jirsa, který ještě potřebuje čas.

Zastavil bych se krátce také u mongolské soutěžící. Ta dnes cenu nezáskala, ale kvalita je vidět stále. Těšíme se na setkání s mongolskou delegací, určitě tady od nich ještě zazní dobré výkony.

Polských soutěžících tady v posledních letech přiliš nebylo a z výkonu nakonec druhé Mileny Pioruńskiej jsme byli skoro až šokováni. V prvním kole nás totiž moc

I would shortly stop by the Mongolian competitor. She didn't get a prize today but the quality is still visible. We are looking forward to more Mongolian competitors and we are sure there will be many more great performances from them.

There weren't many Polish competitors in the last years and at the end we were shocked from the performance of Milena Pioruńska who won the second place. In the first round, she didn't catch our attention, she was only good enough to get into the second round. In the final round, she was first and to the surprise of the whole jury, she played one of the hardest pieces by Wieniawski fantastically. Her performance was about three hundred percent better, and just like they say in sport, the hopper of the second round.

nezaujala, na postup byla, ale jinak nic zvláštního. Ve finálovém kole hrála jako první a k údivu celé poroty zahrála úžasně jednu z nejtěžších skladeb Wieniawského. To byl výkon o tři sta procent lepší, sportovní terminologii řečeno skokan druhého kola!

A co říci k vítězce? Zjistil jsem od Pavla Šporcla, že jí ještě není jedenáct. Porotce si ani nemusel dělat poznámky, jen sedl a poslouchal. Když začala hrát, tak jsem si v hlavě vybavil Milenkoviče! V prvním kole byl její Kocian naprosto přesvědčivý. Ve druhém kole svoji pozici jen potvrdila. Má skvělého pedagoga, dověděli jsme se, že patří k ruské škole a je žákem slavného profesora Jankeleviče. V takovém případě není co řešit, Leia Zhu byla výborná, a ještě má výborné vedení!

What to say about the winner? Pavel Šporcl told us that she's not even eleven. A juror didn't even have to make notes, he just sat and listened. When she started to play, I imagined Milenkovič in my head! In the first round, her Kocian was convincing. In the second round, she only confirmed her position. She has an amazing teacher. We were told that she belongs to a Russian school and is a student of a famous professor Jankovič. In this case, there is nothing to solve. Leia Zhu was excellent, and she also has a great leadership.

Miljan Stanisić (MNE)

- Jsem tu poprvé. *This is my first time.*
- Jsem nervózní pokaždé. *I'm always nervous.*
- Průměrně tři hodiny. *The average is three hours.*

Mirek Němec

Matador redakce si letos dává pauzu

V kavárně Malé scény sedím krátce před začátkem Kocianova Ústí s dlouholetým kolegou z redakce Mirkem Němcem. Musím přiznat, že dělat rozhovor s „mým panem učitelem“, díky němuž jsem zůstal bílým a černým klapkám věrný dodnes, je výzva a zároveň velká odpovědnost.

Vždy usměvavý klavírista, který krom nespočtu článků napsal také řadu divadelních her, pro letošek redakci zpravodaje Kocianova Ústí opouští. „Budu dávat klíče soutěžícím a užívat si frmol. A on to někdy frmol opravdu je, zkusil jsem si to na letošní Herance,“ říká o své poslední zkušenosti. Za rok, na jubilejní 60. ročník, ale návrat nevylučuje.

Jan Pokorný

TVOJE JMÉNO DLOUHÉ ROKY NEODMYSLITELNĚ K SOUTĚŽNÍMU ZPRAVODAJI PATŘILO. PROČ NE LETOS?

Předně si nemyslím, že je zpravodaj Kocianky vázán na jednoho člověka. Zažil jsem velmi silné redakce, které vedl Saša Gregar, působil nenahraditelným dojmem. Nakonec odešel a dalším lídrem byl Karel Pokorný. Opět by se zdálo, že bez něj redakce nemůže fungovat, ale nebylo to tak. Objevily se další osobnosti, třeba novinář Jarda Hubený. Nedá se zapomenout na Bohumíra Džubeje.

V redakci jsem působil přibližně pětadvacet let, přičemž nějaké články jsem přinesl už jako elév hned po revoluci. Některé roky jsem samozřejmě dělal i šéfredaktora, v jiných letech jsem měl zas takové kvantum článků, že za mnou jako šéfredaktorem chodili.

Abych se vrátil k podstatě věci, zpravodaj opravdu není spjatý s osobou jednoho člověka stejně jako celá Kocianka. To je dobře jedoucí stroj, ve kterém lze nahradit výpadek na téměř jakémkoliv místě. Stroj jede dál a nabalí na sebe nové lidi.

TOMU ROZUMÍM, ALE PO TOLIKA LETECH PŮSOBNÍ MUSEL K PAUZE VEST I NĚJAKÝ OSOBNÍ DŮVOD, NEBO NE?

Však to byl jen úvod. (směje se) Cítím se po všech těch letech skutečně vypsaný. Byl jsem teď na absolventském koncertě Haničky Jasanské a nanečisto jsem si říkal, co bych o ní tak asi psal. Hlavou mi běžely úvahy a říkal jsem si: „Tak tohle jsi, brachu, použil před deseti lety, tenhle krásný básnický obrat snad dokonce loni.“ Ve výsledku jsem vyškrtal vše a zjistil, že bych nového nenapsal nic.

TAKŽE NEŽ SE OPAKOVAT, RADĚJI SE ODMLČET?

Pro mě pauza znamená práci na sobě. Jsem pořád klasický čtenář, každých čtrnáct dnů si z knihovny nesu dvě knížky a přečtu je. Do toho čtu časopisy, noviny, poslouchám pořady na Vltavě. Slovní zásobu si pořád budu, dobře psát totiž znamená mít obrovskou slovní zásobu. Když totéž vyjádříte jinými slovy, čtenář má pocit, že čte něco úplně nového.

JESTLI ALE ČITÍŠ JISTĚ NOVINÁŘSKÉ OPOTŘEBENÍ, PŘESTOŽE NA SOBĚ NEUSTÁLE PRACUJEŠ, NEPLYNE Z TOHO TEŽE, ŽE DOBRÝM NOVINÁŘEM NEMŮŽE BYT ČLOVĚK NAPORÁD?

Nejspíš může, tohle je spíše můj osobní pocit. Další důvod, který mne osobně zasáhl, je odchod Václava Snítily nejen z Kocianovy houslové soutěže. Byly roky, kdy jsem psal zpravodaj de facto pro něj. On byl cílovou rovinou, metou, které jsem se držel. Bude to čist profesor Snítíl, musí to mít nějakou úroveň! Pro mě Kocianka začínala od konce 80. let tím, že jsem venčil pejska a v ulicích města potkával profesora Snítily, jak velice ležérním krokem, s charakteristickou baretkou, procházel Ústím. A já už věděl, že se blíží soutěž.

JÁ PODOBNÝM ZPŮSOBEM PÁKRÁT POTKAL JEHO NASTUPCE IVANA ŠTRAUSE.

Pravda, ten taky. Jen pro zajímavost, loni si paní Snítilová přečetla fejeton, v němž vzpomínám na jejího manžela. Na jeho slavný projev kolem revoluce, kdy varoval před kejdou, která se řítí na mládež.

TO BYLO VELMI PROROCKÉ.

To tedy. Tehdy jsem to v roce 1990 nechápal, ale roky běžely. Loni mi paní Snítilová napsala dopis, v němž mi za mé psaní děkovala. Vždy za mnou každou soutěž oba chodili a zpravodaje si považovali. Tím poděkováním učinila vlastně takovou tečku za mým psaním. Já si řekl výborně a motivace tím byla vyčerpána.

KDYŽ NE V REDAKCI, TAK KDE TĚ TEDY O LETOŠNÍ KOCIANCE NAJDEME?

Budu dávat klíče soutěžícím a užívat si frmol. A on to někdy frmol opravdu je, zkusil jsem si to na letošní Herance. Myslel jsem si, jak si odpočinu, kolem poledne se vytvořila fronta na třídy a nervy tekly. Zejména když máš cizincům vysvětlovat, proč zrovna teď hned nedostali třídu.

JEDNA VĚC JE DĚNÍ VE ŠKOLE PŘES DEN, DRUHÁ PAK VEČERNÍ KONCERTY. VYRAZÍŠ LETOS?

Zpravidla chodím téměř na všechny koncerty!

A LETOS S NOTÝSKEM, NEBO BEZ NĚJ?

Vždy bez tužky a notýsku, vzletné myšlenky samy přicházejí. Mimochodem, i kritika musí být vždy laskavá, je třeba si vážit umělců, kteří tak úžasně hrají.

V ÚSTECKÉ HUDEBNÍ ŠKOLE PŮSOBÍŠ OD ROKU 1985, TEDY K NOVINÁŘINĚ JSI NEPŘÍCHL HLED. JAKÁ TA CESTA BYLA?

Novinaření přišlo časem přirozeně, odjakživa moderuji akce, píšu. První román jsem napsal tuším v patnácti. Když přišla revoluce a s ní i možnost veřejně publikovat, okamžitě jsem chvátil s první notickou.

HÁDÁM, ŽE TY ZAČÁTKY SE OD SOUČASNOSTI HODNĚ LIŠILY, NEBO NE? TEHDY JSI BYL ELÉV MEZI IKONAMI, DNES BARD MEZI STŘEDOŠKOLÁKY.

Nevím, člověk musí psát za sebe a snažit se psát to nejlepší, co v danou chvíli jde. A o psaní musí těžce přemýšlet, protože Kocianka je navýsost specifická akce. Píšeš o lidech, kteří hudbě zasvětili veškerý život.

FAKT JE, ŽE KDYŽ ČLOVĚK NECHTENĚ NAPIŠE NĚJAKOU NEPŘESNOST A VZNIKNE Z TOHO FAUX PAS, JE KOLIKRÁT DOST HORKO.

Právě, je třeba psát až s jakýmsi posvátným přístupem k akci. Pro mě jméno Kocian je tak silné, že během roku neustále poslouchám jeho skladby. A když ke mně někdo přijde na návštěvu, Kociana mu pustím.

JAK TY OSOBNĚ VNÍMÁŠ POSUN OD DOSPĚLÉ REDAKCE KE STUDENTSKÉ? PŘECI JEN PRVČ JSOU ČASY, KDY SI VŠICHNI VZALI TÝDEN DOVOLENÉ A ŠLI PSÁT NOVINY NA KOCIANKU.

Upřímně? Já žádnou proměnu nevidím, tradice jde dál. Některé součástky se vymění, jiné inovují. Na konci je ten samý výrobek, tedy časopis.

NICMÉNĚ MĚNÍ SE JEHO GRAFIKA.

To je věc, která mě po pravdě moc nezajímá. Jako nejdůležitější vnímám články a obrázky.

KDYŽ TO VEZMEME KRITICKY, V ČEM MÁ PODLE TEBE ZPRAVODAJ NEDOSTATKY, REZERVY? CO MŮŽE ZLEPŠIT?

Hlavně ať vydrží, to je nejdůležitější, vždyť provází soutěž od nepaměti! Soutěžící i jejich doprovod se na něj pokaždě těšili, odváželi si ho.

ZNAMENÁ TO, ŽE DO BUDOUCNA JE DŮLEŽITÉ TIŠTĚNÝ ZPRAVODAJ BEZPODMÍNEČNĚ NUTNĚ ZACHOVAT?

Pokud o Kociance říkáme, že je to velká mezinárodní soutěž, tedy dělejme její zpravodaj.

PTÁT SE TĚ NA VÝRAZNÉ MOMENTY SPIJATÉ S KOCIANKOU, TO BY VYDALO SPÍŠE NA SAMOSTATNOU KNIHU. PŘESTO NAJDOU SE NĚJAKÉ OPRAVDU TOP?

Vždycky je to o soutěžících. Velké téma byly třeba sourozenecké dvojice, sestry Hemsingovy nebo Matouš a Šimon Michalovi a další.

A CO NEJMĚLŠÍ VÍTĚZOVÉ? JSOU PŘECI SILNÉ PŘÍBĚHY.

Samozřejmě, pamatují třeba Ladróna de Guevaru.

MALÉHO MEXIČANA, CO JEZDIL V ROŠKOTOVÉ DIVADLE PO ZÁBRADLÍ.

Osobně jsem ho pozoroval a přemýšlel, jakým způsobem mu vysvětlit, že se to zrovna nehodí. Ale on na tom zábradlí vypadal naprosto přirozeně, šlo mu to zrovna tak jako hraní na housle.

Z LAUREÁTŮ V I. KATEGORII JSME SPOLEČNĚ ZAŽILI ALEXANDRU COOREMAN V ROCE 2013. ČÍM SI VYSVĚTLÍŠ TAK OBROVSKÝ ÚM U TAKHLE MALÝCH SOUTĚŽÍCÍCH, ZNÁŠ NA TO JAKO PEDAGOG ODPOVĚD?

Dar od Pána Boha, jiné vysvětlení nemám. Je to otázka obrovského nadání a dále variace téhož: pedagogové, rodinné prostředí a další faktory.

KROMĚ SOUTĚŽÍCÍCH S HOUSLEMI JSOU VYZNAMNÝMI, ALE MĚNĚ VIDITELNÝMI OSOBNOSTMI TAKÉ JEJICH KOREPETITORI. JAK Z POZICE KLAVIRISTY VNÍMÁŠ JEJICH ROLI?

Korepetitoři dělají soutěž. A ikon mezi korepetitory je také víc, i když každému se pochopitelně vybaví především paní Martina Hájková. Ale i bez takové paní profesorky Foltýnové bychom nebyli v určitých letech schopni soutěž uspořádat.

DAJÍ SE POSLEDNÍ ROČNÍKY NĚJAK OBJEKTIVNĚ POROVNÁVAT S TĚMI PŘEDEŠLÝMI, SLEDUJES NĚJAKÝ POSUN?

Obecně si uvědomuji, že dnešní soutěž je silná. Pamatuji obrovské vzepětí Kocianky, krátce po revoluci jezdilo do Ústí sto lidí běžně, několik ročníků po sobě bylo dokonce nad stovku. Byly u toho slavné poroty v čele s Václavem Snítilem či profesorem Foltýnem, jenž tady dlouhá léta působil.

V SOUVISLOSTI S TVOU NOVINÁŘSKOU TVORBOU NA KOCIANCE SE NEMOHU NEZMÍNIT O RUBRICI JAK TO SLYŠÍM JÁ, KTERÁ PLNILA ZPRAVODAJ V NĚKOLIKA POSLEDNÍCH LETECH. KDE JSI PŘIŠEL NA TENTO NÁZEV?

Pokud se nepletu, v sedmdesátých letech se tak jmenovala rubrika v časopisu Melodie.

SEDNOUT SI DO SÁLU A ZAČÍT HODNOTIT, TO BYLA DOCELA ODVAHA, NE?

Byla to totální lenost! Chtěl jsem se vyhnout jak rozdávání klíčů u služby, tak i elévské práci v redakci, kdy člověk běhá za někým s diktafonem. Také jsem si chtěl soutěž poslechnout opravdu celou.

TROCHA RIZIKA V TOM ALE PŘECI JEN BYLA, TO MI NĚRIKEJ. NEDOČKAL SES NEKDY NEGATIVNÍ ODEZVY?

Opravdu ne, o žádném negativním ohlasu nevím. Nejsem houslista, ale obecné estetické zákony prostě platí. Poznáš, jestli má přednes nějakou kvalitu, kompaktnost, širší vyznění. Každý pozná, když soutěžící „vrže“. Poznáš, jestli hudební fráze mají hlavu a patu, jestli má skladba vývoj, začátek, konec.

A POZNÁŠ TEN OPRAVDU VRCHOLNÝ VÝKON, TU CHVÍLI, KDY JE TO TAK ZVANÉ ONO?

Poznáš, je to akce a reakce. Ve všech to rezonuje stejně. Špatné výkony poznáš a velmi dobré taky. Pak zbývá střed, který je problematický. Některé rádoby dobré výkony pro laika mohou mít pouze líbivou fasádu. Mnohdy mne oslovují velmi silné emoce tam, kde odborník chybičku najde. Celý rozhovor najdete na →

V kostele zněl Paganini i Janáček

Úterní večer přinesl návštěvníkům vystoupení Wihanova kvarteta, jež v rodném Kocianově městě nehrálo poprvé. Přízeň Ouštáků si získalo i nyní. Symbolické je, že hodinu a půl trvající koncert se konal v barokním chrámu, na jehož kůru působil přímo Mistr Kocian. Na tuto okolnost upozornil posluchače děkan zdejší římskokatolické farnosti Vladislav Brokeš, který úterní koncert zahájil. „V tomto kostele více než 240 let zní nádherná hudba, která měla svůj vrchol v době působení houslového virtuosa Jaroslava Kociana. Zaznívala zde jak při liturgii, tak při koncertech,“ uvedl duchovní a doplnil: „I my dnes máme možnost slyšet nádherné tóny díky Wihanovu kvartetu, zvláště když první houslista Leoš Čepický je též laureátem Kocianovy houslové soutěže.“

Právě primarius Wihanova kvarteta, jenž se do laureátské listy Kocianovy houslové soutěže zapsal v roce 1981, exceloval po boku svých spoluhráčů Jana Schulmeistera, violisty Jakuba Čepického a violoncellisty Matěje Štěpánka. Dojem z Paganiniho Grand Quartet E dur umocnilo Capriccio č. 20 a 24 téhož autora, vrcholem večera byl pak jednoznačně Janáčkův Smyčcový kvartet č. 2 „Listy důvěrné“, jemuž předcházela Kvartetní věta

c moll Franze Schuberta. Dlouhotrvající potlesk pak jen potvrdil další z úvodních vět děkana Vladislava Brokeše: „Přeji vám, ať nádherná hudba, která rozezní tento chrám, rozezní také vaše srdce.“

Laureát exceloval!

Nejúspěšnějším houslistou v rámci 58. Kocianky byl vítěz IV. kategorie Nikola Pajanovič. Svěřenec Gorjana Košuty se opět po roce vrátil „na místo činu“ a návrat to byl velkolepý. Za doprovodu Komorní filharmonie Pardubice, tentokrát pod taktovkou Davida Švece, potěšil ústecké publikum Beethovenovým Koncertem D dur op. 61. Pardubičtí filharmonici, kteří v programu Kocianova Ústí každoročně doprovázejí laureáta předešlého ročníku houslové soutěže, obohatili program středního koncertu také Janáčkovou Suitou pro smyčce a Symfonií č. 41 C dur Jupiter od Wolfganda Amadea Mozarta.

Festivalový program přechází do své druhé poloviny. V pátek se představí, opět v Roškotově divadle, umělecký ředitel Kocianova Ústí Pavel Šporcl spolu s klavíristou Petrem Jiříkovským, o den později bude stejný sál patřit tradičnímu koncertu vítězů. Tečku za 12. Kocianovým Ústím pak udělá závěrečný koncert v úterý 9. května. (jp)

Domácí soutěžící vyhlíží nejen 59. Kocianovu houslovou soutěž, ale také konzervatoř v Olomouci.

Hana Jasanská

Když se v Kocianově rodném městě zmíní stejnojmenná soutěž, většina místních si k ní automaticky přiřadí Hanu Jasanskou. Usměvavou a sympatickou houslistku, která s prestižní mezinárodní soutěží spojila s trochou nadsázky celé své dětství. Letos bude naposledy reprezentovat svoji domovskou „zušku“, od září totiž nastupuje na olomouckou konzervatoř.

Jan Pokorný

ABYCH SE PŘIZNAL, PO VŠECH TĚCH LETECH NEDOVEDU Z HLAVY SPOČÍTAT VŠECHNY TVOJE ÚČASTI NA KOCIANCE. KOLIK JICH JE A KDY SE DATUJE PRVNÍ

Poprvé jsem ma Kocianově soutěži hrála v osmi letech, to byl 52. ročník KHS v roce 2010. Takže letos budu soutěžit poosmé.

POKUD SE NEPLETU, LETOS SOUTĚŽIS NAPOSLEDY. NENÍ TI LÍTO, ŽE SE BLÍŽÍ ROZLUČKA SE SOUTĚŽÍ, V NÍŽ JSI TOLIK DOKÁZALA?

To se pletete! Letos sice soutěžím ve čtvrté kategorii, ale budu patřit ještě mezi ty mladší. Naposledy ale budu reprezentovat naši ZUŠku. Příští rok se chci určitě znovu zúčastnit. Pak mi to líto samozřejmě bude. I když se každý rok chci na soutěž vracet, už to nebude stejné.

ZKUSME TAKOVOU PAMETNÍ HRU — DOKÁZALA BYS VYJMENOVAT VŠECHNY SKLADBY, KTERÉ JSI HRÁLA VE 3. KOLE SOUTĚŽE?

Dokázala bych vyjmenovat všechny přednesy, které jsem kdy hrála. Ve druhých kolech Kocianky to byly: E. Severn: Polský tanec, W. Ten Have: Allegro Brilliant op. 19, D. Kabalevskij: Koncert C dur op. 48, 1. věta, Ch. de Bériot: Baletní scény op. 100, A. Zarzycki: Mazurek, H. Wieniawski: Brilantní polonéza A dur op. 21; M. Bruch: Koncert g moll op. 26, 2. věta

Při své první účasti jsem měla připraveného Komarovského Koncert č. 2 A dur, 1. větu, ale ve druhém kole jsem si tehdy nezahrála.

A KTERÁ Z NICH BYLA NEJTĚŽŠÍ, KTERÁ ZASE TVÁ NEJOBLÍBENĚJŠÍ?

Když jsem je začala hrát, byly všechny nejtěžší a nejoblíbenější. (směje se)

„Jsem tam jako inventář, do každé místnosti trefím i poslepu!“

MOHLA BYS PŘEDSTAVIT ČTENÁŘŮM SKLADBU, SE KTEROU SE POKUSÍŠ LETOS USPĚT?

Tak uspět bych nejprve chtěla s povinnou skladbou od Františka Ondříčka. Ve druhém kole bych hrála opět Wieniawského, tentokrát 2. a 3. větu Koncertu č. 2 d moll.

A CO HODNOCENÍ POVINNÉ SKLADBY, JAKÁ JE Z TVÉHO POHLEDU TA, KTEROU LETOS POROTCI VYBRALI DO IV. KATEGORIE? NO PŘECE NÁDHERNÁ, JAKO VŠECHNY POVINNÉ, KTERÉ JSEM NA KOCIANCE HRÁLA. (OPĚT SE SMĚJE)

TŘETÍ MÍSTO JE V SOUVISLOSTI S TVÝM JMÉNEM TAKOVÁ KLASIKA. POKUD DOPADNE I LETOS, BUDEŠ SPOKOJENÁ? NEBO MÁŠ VYŠŠÍ AMBICE?

Jak je v Bibli napsáno: „Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti.“ Takže jako vždy — nejprve musím postoupit.

KDYŽ SE POSUNEME MIMO SOUTĚŽ, JAKY JE TVŮJ LETOŠNÍ ROK? UŽ SE TĚŠÍŠ NA KONZERVATOŘ?

Mám krásný, ale náročný rok. Nejtěžší je skloubit školu a ostatní aktivity, nikdy to tak těžké nebylo jako v tomto školním roce. Mnohem častěji dojíždím do Olomouce, kde mám paní korepetitorku, která má však také velmi nabitý program, a sladit volné termíny je dost složité.

Na konzervatoř se moc těším, už jen proto, že škola, cvičení, hodiny houslí a korepetice budou v jednom městě, a dokonce i v jedné budově! Dojždět budu už jen do Brna na JAMU k panu profesorovi Františku Novotnému.

BYLO VŮBEC PŘIJETÍ NA TUTO STŘEDNÍ SKOLU PRO TEBE OČEKÁVANÉ, NEBO JSI PŘI PŘIJÍMACÍCH ZKOUŠKÁCH MĚLA NERVY?

Byla to zkouška. Všichni vám řeknou, že to bylo jasné, ale vy jste stejně nervózní, protože nechcete zklamat.

POKUD SE NEPLETU, NASTUPUJEŠ NA TU STEJNOU SKOLU, KTEROU NEDÁVNO DOSTUDOVALA TVOJE SESTRA? MÁŠ O NÍ TEDY DOSTATEK INFORMACÍ?

Byla jsem přijata do Brna i do Olomouce, ale máte pravdu, v září nastupuji do Olomouce. Mám tam svého pana profesora, se kterým si moc rozumím a kterého si velmi vážím.

Myslím, že nikdo, kdo na tuhle školu kdy nastupoval, o ní neměl tolik informací, jako mám já. Jezdím tam od svých osmi let. Jsem tam jako inventář, nikdo ze studentů, se kterými jsem se tam tehdy setkala, už na škole není. Znam všechny profesory, do každé místnosti na konzervatoři trefím i poslepu — a to je škola docela bludiště. (směje se)

Celý rozhovor najdete na →

„Výroba houslí je takové sochařské dílo“

ale člověka, který si v pondělí uvědomil, že nemá v pátek na co hrát, a ten nástroj se dokázal postavit i takhle rychle. Nicméně o co větší rychlost, o to víc člověk zestárne a zešediví,“ vyzývá k pomalé a trpělivé práci Pavel Hušek.

Rodinná dílna ateliéru Pilař vyrábí housle především na zakázku. Od zákazníka zjistí jeho požadavky a další informace ohledně velikosti, modelu, stylu a podle toho je vybráno vhodné dříví. „Jak to pak nakonec dopadne, nikdo neví. Je to takové sochařské dílo,“ připouští Pavel Hušek. Jak dodává, každý muzikant si po zhotovení může vzít housle domů na zkoušku, a pokud mu nevyhovují, může nástroj vrátit. „K nástroji je potřeba mít citový vztah a musí tam být také ta láska,“ nezapomíná na osvědčené pravidlo.

Stejně jako loni, i letos je mezi soutěžícími houslista s nástrojem přímo z dílny mistra houslaře. Jméno muzikanta nám ale zůstalo bohužel utajeno, a tak můžeme jen odhadovat. Náповědou snad mohou být vystoupení hudebníků, kterých se pan Hušek zúčastní. „Určitě bych si chtěl jít poslechnout alespoň jednu kategorii, mám tam své favority. Takže když bude příležitost, půjdu,“ říká na závěr.

Nezbývá než doufat, že nám jméno majitele prozradí v pátek, kdy nás podruhé a naposledy navštíví ve svou dílnou.

Anna Ludvíčková

pátek 5. května

9.00 ■ 2. kolo 3. kategorie

14.00 ■ 2. kolo 4. kategorie

19.30 ■ koncert Moje houslové legendy, Roškotovo divadlo
Pavel Šporcl — housle
Petr Jiříkovský — klavír

Zpravodaj Kocianova Ústí 2017

šéfredaktor: Jan Pokorný

redakce: Elizabeth Pavlovce, Anna Ludvíčková, Anna Mlynářová, Terezie Jakubcová

grafika: Denisa Váňová, Lucie Zamazalová, Matěj Vondrouš

foto: Adam Faltus, Matouš Gorun, Lukáš Prokeš

webmaster: Martin Synek

korektury: Eva Suchomelová, Miroslav Němec, Pavel Vomačka

tisk: Střední škola uměleckoprůmyslová Ústí nad Orlicí

Pavel Hušek přijel již poněkolkáté představovat houslové řemeslo na Kocianovu houslovou soutěž. Ve své improvizované dílně nabízí kolemjdoucím krátký exkurz do světa výroby houslí. Celou středu mohli zájemci pozorovat mistra houslaře při vyřezávání hlavičky houslí. „Pokud by si chtěl někdo něco zkusit, ta možnost tu samozřejmě je. Ale vzhledem k tomu, že musím pracovat s ostrými nástroji, myslím si, že tahle činnost není pro děti účastníci se soutěže vhodná,“ upozorňuje Pavel Hušek a zároveň zve nejen mladé umělce, ale i ostatní, které láká vůně dřeva z druhého patra, na prohlídku rodinné dílny v Hradci Králové. Ta funguje již od roku 1924. „Děti tu mají možnost vzít si do ruky malý hoblík a škrábnout si do desky. My už to pak nějak vyretušujeme,“ dodává s humorem.

Z vlastní zkušenosti vím, že na výrobu některých dřevěných nástrojů je potřeba nechat dřevo dostatečně dlouho odležet, aby kvalita nástroje byla co nejvyšší. U houslí to není jiné, i tam hraje velkou roli délka odpočinku materiálu. „Čím je dříví starší a vyzrálejší, tím je s ním lepší práce a je mnohem stabilnější. Pohyby jsou ustálené a můžeme tedy očekávat i stabilní výkony od nástrojů,“ potvrzuje mistr houslař. Samotná výroba houslí pak trvá zhruba tři měsíce i s technologickými přestávkami, kdy některé části musí zaschnout. „Znám

